

[Undervisningsministeren.]

opfattelse, at problemerne omkring en regulering af tilgangen til de højere uddannelser ikke bør løses ved at afskære et større eller mindre antal af dem, som vælger et bestemt studium, fra at begynde på det, men at det bør ske ved en tilrettelæggelse af undervisningen i det første eller de to første studieår og ved afholdelse af en række mindre prøver, som gør det muligt hurtigt at udskille de studieuegnede.

Pør Møller: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og erklære mig tilfreds med, at ministeren ligesom jeg mener, at når disse problemer skal tages op i sammenhæng, er det også nødvendigt at analysere og ud fra nye erfaringer bedømme de regler og de principper, vi har vedrørende adgangsbe-grænsning ved de højere læreanstalter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til arbejdsministeren:

„Agter ministeren at søge problemerne omkring deltidsbeskæftigede kvinders arbejds-løshedsunderstøttelse løst?“

Hanne Reintoft: Spørgsmålet om deltidsbeskæftigedes understøttelsesret har for nylig været bragt frem i folketinget, og det kom til at fremgå, at ministeren var klar over, at der var et problem, der skulle finde sin løsning, og at det måtte ske i det udvalg, der var nedsat for at tage sig af arbejds-løshedsforsikringen.

Siden dette er sket, har der været foretaget en principiel afgørelse i arbejdsdirektoratet gående ud på, at medlemmer af en arbejds-løshedskasse, der efter eget ønske arbejder på deltid, kan bevare nydende medlemskab af kassen i indtil 1/2 år; dog uden adgang til understøttelse og således, at understøttelsesretten inden for dette halve år først kan genindtræde, når medlemmet har haft uafbrudt arbejde af over midlertidig varighed på fuld tid. Mange kassers hidtidige praksis har været, at deltidsbeskæftigede måtte være berettiget til 4/5 af tabt arbejdsfortjeneste, og med hensyn til lovens bestemmelser om dokumentation af arbejde af over midlertidig varighed har man foreslået antallet af uger ændret fra 5

til 10 for deltidsbeskæftigede. Endelig måtte disse være villige til ved ledighed at tage anvist arbejde på fuld tid.

I flere arbejds-løshedskasser er man nu noget nølende over for det spørgsmål, om arbejdsdirektoratets afgørelse skal betragtes som en enkeltafgørelse eller som en principiel afgørelse. Om det sidste vil jeg sige, at det ville være særdeles uheldigt. Dels ville det ramme en gruppe deltidsbeskæftigede urimeligt, dels ville det ikke være nogen administrativt heldig praksis, om man, mens et udvalg arbejder, skærpede hidtidig praksis. Det ville heller ikke gøre ventetiden lettere for de implicerede og kunne måske lægge et ikke ønskeligt pres på udvalget og derved påvirke det resultat, det forventes at komme til.

Jeg skal derfor henstille til ministeren enten at fremme den egentlige afgørelse, så sagen afklares, dens mange sociale momenter taget med i betragtning — det var nok det ønskelige — eller overveje at lade arbejds-løshedskasserne følge hidtidig praksis, til udvalget er færdigt.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard):

Jeg forstår, at der ligger en konkret sag til grund for fru Hanne Reintofts spørgsmål, og det synes jeg ikke jeg skal begive mig ind på her.

Det fremgår af spørgsmålet, at det jo er ganske besværlige problemer, det drejer sig om, og netop fordi disse spørgsmål er besværlige, netop fordi det er vigtigt at få dem løst, er de henlagt til arbejds-løshedsforsikringsudvalget af 1964, som skal komme med løsningen på en række problemer, bl. a. specielt dette, omkring den 1. oktober i år.

Hanne Reintoft: Jeg må takke for svaret, men ville jo gerne have haft en konkret oplysning om, hvorvidt der var den mulighed, at arbejds-løshedskasserne kunne få lov til at følge deres hidtidige praksis, så man ikke ændrede praksis, medens udvalget arbejder.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard):

Jeg tror nok, man skal vænne sig til at servere tingene på en lidt anden måde, end det sker i dette tilfælde. At rejse et spørgsmål af meget konkret karakter i spørgetiden med ønske om, at jeg siger noget principielt